

SYYLLINEN SMARAGDI

Timo Kulkki

Syyllinen Smaragdi

Vaimolleni Soilille

SYYYLLINEN SMARAGDI

Timo Kulkki

© Timo Kulkki 2018

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-316-8

Torquay, Iso-Britannia

Herrasmies korjasi kevyttä kaulahuiviaan, jonka oli kietonut oikeaoppisesti kaulaansa, valkoisen kesäpaidan tyyliin sopivasti. Ikä painoi miestä, eikä askel enää ollut yhtä kevyt kuin armeijan aktiiviaikoina. Eikä tarvinnutkaan olla. Eläkepäivät kuuluivat rattoisasti Torquayssa, Englannin Rivieraksi kutsutussa rannikkokaupungissa Devonin piirikunnassa. Mursuviiksien alle levisi hymy, kun mies katseli rantabulevardin varrella kasvavia palmuja, harvinaisuuksia saarivaltiolle.

Eversti EVP Claidheamh-Smythe nautti auringonlaskusta perinteisellä iltakävelyllään. Seuraavaksi veteraani suuntaisi kulkunsa rannasta satamaan, jossa hän katselisi toinen toistaan komeampia jahteja. Oma jahti oli ollut unelma, jota hän ei pitkästä palvelusajastaan huolimatta ollut pystynyt toteuttamaan. Mies huokaisi syvään ja suuntasi katseensa merelle. Everstin sotilasura oli pitkä ja vaikuttava, ensin brittien palveluksessa ja sitten YK:n erikoisjoukkoja perustamassa. Rahaa ei kuitenkaan ollut jäänyt säästöön. Kun eläkkeelle oli ollut pakko jäädä, hän oli palannut kotikonnuilleen. Eversti oli aina auttanut muita laskematta

omia kulujaan. Lopulta hän oli joutunut huomaamaan, että ylimääräisiä varoja ei ollut käytössä, kun viimeinen palveluspäivä oli ohi. Siksi Eversti oli ilmoittanut halukkuutensa jatkaa epävirallisesti konsulttina. Hänen apunsa oli otettu kiitollisuudella vastaan, kuten aina. Koodinimi Excalibur oli edelleen aktiivinen. Nimi juonsi juurensa skottilaisen Claymore-miekan sepästä.

Eversti siristi silmiään auringonsäteiden heijastuessa meren pinnasta. Ohitse ryntäsi joukko jonkun skandinaavisen kielikoulun oppilaita mainospaidat päällään. Veteraani nautti elämästä ja seurasi mielellään erityisesti nuorison touhuja. Mikäli hän olisi ollut nuorempi, olisi hän vielä opetellut mielellään rullaluistelemaan. Kävelyvauhdin hidastuessa iän myötä olisi rullilla varmasti päässyt vielä näppärästi liikkumaan, varsinkin alamäkeä rantaan. Paluu ylämäkeen olisi ollut aivan toinen juttu. Siksi hän oli miettinyt vaihtoehtoisesti akkutoimisen leijulaudan hankkimista; sellaisen, jota voisi ohjata kännykällä. Matka jatkui rantabulevardia pitkin kohti kaukana siintävää maailmanpyörää. Kauniin Princess Theatren kohdalla hänen puhelimensa alkoi soida. Veteraani kaivoi kännykkänsä esiin ja vaihtoi suuntansa kohti rantaa. Soittajan tunniste oli etukäteen syötetty koodisarja, jonka Eversti oli pyytänyt tyttärenyttärensä syöttämään osoitekirjaan. Siansaksa koostui numeroista ja kirjaimista, ja verkko välitti tiedon puhelimeen tunnistusta varten. Siitä Eversti tiesi, että soittajan henkilöllisyys oli salainen. Veteraani painoi vihreää luurin kuvaa ja jäi odottamaan soittajan alkurepliikkiä.

”Excalibur? Smaragdi. Voitko puhua?” Vanhan miehen korvaan soljui matala naisen ääni, jonka värähtely aiheutti vatsanpohjassa tunteen, jota Eversti ei muistanut kokeneensa moneen vuoteen. Saattoipa olla ettei vuosikymmeniin. Miehen ote kännykästä tiukentui tahattomasti ja kämmen alkoi hikoilla.

”Smaragdi. En uskonut enää koskaan puhuvani kanssasi.” Kömpelö sananvalinta kadutti miestä välittömästi.

”Ne olivat hienoja aikoja. Olen kiitollinen opeistasi, olinhan silloin vielä täysi amatööri.” Naisen ääni hymyili ja vanhan miehen suupielet kohosivat ylöspäin hänen katsellessaan laskevan auringon matkaa meren syliin. Koodinimi Smaragdin ääni kuului naiselle, joka lukeutui monipuolisimpiin ja vaarallisimpiin agentteihin, joita Eversti oli koskaan kouluttanut, saati tavannut. Kaunotar olisi nyt varmaan keski-ikäinen nainen, joka olisi kiertänyt maailman kaikki kriisialueet erilaisissa diplomaattisissa tehtävissä. Muuntautumiskykynsä ansiosta Smaragdi ei ollut koskaan jäänyt kiinni, eikä myöskään jättänyt yhtään tehtävää suorittamatta. Everstin sujateista edes kapteeni Harmaa ei yltänyt yhtä korkeaan onnistumisprosenttiin.

”Tarvitsen apuasi. Olet ainoa, johon voin tässä asiassa luottaa.” Smaragdin ääni tiukentui, muuttuen samalla anovaksi. Veteraani tiesi kokemuksensa perusteella, että Smaragdi pystyisi manipuloimaan kohteensa monella eri tavalla. Eikä hänen opettajansa olisi tällä kertaa poikkeus.

”Anna tulla. Sanon minä mitä tahansa, niin saat sen kuitenkin muutettua sellaiseksi kuin haluat”, Eversti tuhahti.

”Tarvitsen henkivartijan.” Vanhan miehen leuka lokahti hämmästyksestä. Hän oli varautunut kaikkeen, mutta tätä hän ei ollut odottanut. Onneksi vastaus oli yksinkertainen.

”Elias Harmaa. Koodinimi Grey. Tai siis... hän ei ole enää aktiivi vaan yksityisellä sektorilla, mutta se ei haitanne?” Eversti ehti huolestua ennen kuin kuuli vastauksen.

”Tiesin vastauksesi etukäteen. Voitko järjestää tapaamisen?” Smaragdin ääni hymyili edelleen. Veteraani huokaisi mielessään ja myöntyi pyyntöön.

”Tapaan hänet Freisingissa kahvila Centralissa 20 tunnin kuluttua.” Nainen oli päättellyt, että Elias Harmaa suostuu helpommin tehtävään, jos hän matkustaa Eliaksen luokse eikä päinvastoin. Eversti kuittasi tehtävän ja sulki puhelimen. Seuraavaksi hän selasi puhelimestaan Eliaksen numeron ja painoi näytöllä tuttua matkapuhelinnumeroa. Nämä uudet puhelimet olivat vanhan herrasmiehen mielestä viheliäitä ja vaikeita käytettäviä.

Tummansiniseen jakkupukuun pukeutunut nainen korjasi korvanappiaan ja käsilaukkunsa asentoa, jossa suunnattava mikrofoni oli tallentanut 50 metrin päässä Everstistä kaikki puhelun tiedot.

München, Saksa

Pariskunta käveli Münchenin keskustan kävelykatualueella. Nainen pysähtyi välillä kiusoitellen kadun varrella olevien merkkiliikkeiden näyteikkunoiden eteen ja osoitteli sormellaan kalliita muotivaatteita. Matka jatkui Dienerstrassella, vanhojen ja uudelleen rakennettujen talojen välistä kohti Max-Joseph-Platzilla olevaa Residenzin parkkihallia. Ilta oli onnistunut ja nainen hymyili hurmaavasti tummanpunaisessa Alexander McQueen -iltapuvussaan, kommentoiden aina välillä ympäristön kauppoja, ihmisiä tai illan asiakastilaisuutta.

Lämpimästä illasta huolimatta miehen puvun takki oli tiukasti kiinni ja hän tarkkaili ympäristöä, hymyillen kuitenkin naiselle ystävällisesti. Nainen otti tukea miehen käsivarresta, koska korkokengät eivät sopineet epätasaiselle mukulakivikadulle. Vaaleaveriköllä oli lyhyeksi leikattu suora tukka ja kasvot hymyilivät ystävällisesti aina kaikille. Mieluiten hän olisi ottanut korkokengät pois ja nauttinut vapaudesta. Työtilaisuus oli ollut Münchenin raatihuoneen ravintolassa ja päättynyt onnellisten tähtien alla. Mies ei ollut juuri naista pidempi korkokenkien antaman tasoituksen vuoksi.

Vastaantulijat muistaisivat iloisen ja ystävällisen naisen, mutta eivät pystyisi kuvailemaan juuri mitenkään hänen vieressään ollutta miestä. Ehkä lyhyeksi leikattu vaaleahko tukka ja haaleansiniset silmät yhdessä tiukan ja kapean suun kanssa jotenkin jäisivät kasvoista mieleen.

Miehelle kaupunki oli tuttu, mutta tuntui, että nainen löysi joka päivä sellaisia yksityiskohtia rakennuksista ja ympäristöstä, joita mies ei osannut edes katsoa. Nytkin nainen pysähtyi osoittamaan Residenz-teatterin julkisivusta yksityiskohtia, joita mies ei olisi ikinä pysähtynyt katsomaan. Vihdoin he päätyivät maanalaiseen autotalliin vievälle kävelyluiskalle.

Mies maksoi pysäköintiautomaatilla ja odotti pysäköintilipun lisäksi maksukuitin lisättäväksi kuluihin. Nainen kiskoi häntä kohti pysäköintikerroksia nauraen heleästi. Mies antoi periksi ja seurasi ilopilleriä.

”Elias Harmaa?” Heidän pysäköintikerroksensa keskimmäisen sementtitolpan takaa astui esiin mies pitäen kättään pikkutakkinsa vasemmassa kainalossa.

Elias työnsi naisen selkensä taakse suojaan ja avasi takkinsa hivuttaen kätensä kohti omaa kainalokoteloaan.

”Kuka kysyy?” Elias näki miehen ilmeestä, että vastausta oli turha odottaa. Tummat silmät leimahtivat, kun kysyjä nykäisi kädellään asettaan esiin. Mutta hän ei ollut tarpeeksi nopea.

Ennen kuin kysyjän käsi oli ehtinyt ojentua, Elias oli vetäissyt omasta kainalokotelostaan Ruger Redhawkin, joka jyrähti saman tien, ja hetkessä luoti osui keskelle kohteensa rintakehää.

Miehen ruumis jännittyi osumasta, kauhu vilahti sekunnin murto-osassa hänen kasvoillaan ja sitten tajunnan tila vaihtui tiedottomuuteen.

Eliaksen Ruger Redhawk-revolveri oli muunnettu .45 Colt-panosta käyttävästä versiosta uuteen sähköshokkiluodeille tarkoitettuun latausrullaan. Normaalaa pidemmät luodit eivät soveltuneet kaikkiin revolvereihin, joten Rugerin isommat rullat olivat sopiva vaihtoehto. Sähköshokkiluoti puhkaisee osuessaan vaatekerroksen ja ihon pinnan. Sähköiskun shokkivaikutus lamauttaa kohteen ilman tappavaa vaikutusta - aivan kuten Taser, mutta ilman johtoja. Itse panoksen luovuttama energia kuitenkin vaikuttaa voimakkaammin kuin kumiluoti, joten esimerkiksi katkenneilta kylkiluilta ja sisäisiltä verenvuodoilta ei voi välttyä.

Itsevarmasti Elias laittoi aseensa takaisin kainalokoteloonsa ja kääntyi katsomaan vaimoaan. Adele oli säikähtänyt uhkaajaa, mutta tilanne oli niin nopeasti ohi, ettei hän ollut ehtinyt edes kunnolla pelätä. Vaaleaverikkö tiesi miehensä menneisyyden ja vaarallisen työn. Nainen oli tottunut hyväksymään vaaratilanteet, varsinkin kun he olivat eläneet viimeiset vuodet eri maissa töidensä takia. Adele teki töitä suuren tietoliikenneyhtymän palveluksessa tittelillä Vice

President Marketing Communications. Vasta vähän aikaa sitten hän oli muuttanut Seattlestä yhtymän Münchenin toimipisteeseen. Elias oli jättänyt omassa firmassaan reissuhommat vähemmälle ja keskittynyt tehtäviin Hallbergmoosin tukikohdassa Münchenin lentokentän lähetyvillä. Samassa toimipaikassa työskentelivät Dieter, pikkutarkka analyysiammattilainen ja Zero, tiettävästi eräs maailman parhaista hakkereista, tukien päivittäisissä Body Guard -henkivartijafirman haasteissa. Yli 60 suojaajaa, kuten Elias heitä kutsui, piti huolta yksityissektorin asiakkaita ympäri maailmaa: pankkiireista, näyttelijöistä, liikemiehistä tai kenestä tahansa, jolla oli varaa maksaa turvallisuudestaan.

Elias oli kulkenut pitkän tien sotilasurallaan ennen yksityiselle sektorille siirtymistään ja Eversti Claidheamh-Smythe oli nähnyt suojattinsa selviytyvän mahdottomistakin tehtävistä. YK:n erikoisjoukoissa suoritettiin sellaisia toimeksiantoja, joista tippui hyvin harvoin mitään tietoa julkisuuteen. Esimerkiksi panttivankien vapauttamiset ja erilaisten diplomaattisten selkkausten ratkaisemiset olivat arkipäivää. Maailmanpoliittinen tilanne oli kärjistyessään aiheuttanut sen, että vaihtaessaan alaa Eliaksen oli helppo ottaa töihin entisiä työkavereitaan, kun he saivat tarpeekseen päivittäisestä hengenvaarasta. Siksi firman työntekijöinä oli eri kansallisuuksien edustajia, jotka kuitenkin ajattelivat samalla tavalla erilaisesta taustastaan huolimatta: elämää kuuluu suojella eikä tuhota. Siitä oli tullut Eliaksen johtoajatus jo vuosia sitten.

”Kaikki varmasti hyvin?” Elias kysyi vielä Adelelta, vaikka olikin jo tarkistanut, ettei naisella ollut hätää. Kaunotar nyökkäsi nopeasti. Elias kääntyi uhkaajan puoleen. Tämän luokse mennessään hän noukki tappajan kädestä pudonneen Sig Sauer P226-pistoolin. Ase oli uusi Elite Stainless -malli, jossa liipasin oli optimoitu nopeaa ampumista varten. Jenkkien Navy Seals- ja Texas Rangers -joukot olivat heti ottaneet aseensa omakseen. Olihan se myös hyvän näköinen puisine kahvoineen. Hyökkäyksen tehnyt mies ei siis ollut mikään satunnainen palkkasoturi.

Elias kumartui miehen puoleen, tarkisti elintoiminnot ja kokeili taskuja. Auton avaimia lukuun ottamatta miehellä ei ollut mitään muuta mukanaan kuin kaksi varalipasta pistooliin. Elias kaivoi oman puhelimensa ja soitti ensin Dieterille. Saksassa välikohtauksen sattuessa Elias oli huomannut, että Dieterin yksityiskohtainen tapa hoitaa asioita oli paras, kun poliisin ja muun virkavallan kanssa piti saada yhteistyö sujumaan. Saksalainen vastasi parin soittoaänen jälkeen ja kuultuaan lyhyen tilannekatsauksen lupasi tulla paikan päälle niin nopeasti kuin mahdollista. Sitten Elias otti kännykkäkamerallaan pari kuvaa maassa makaavasta miehestä ja lähetti ne Zeron puhelimeen tunnistusohjelmaa varten. Vasta sen jälkeen hän soitti poliisin yhteyshenkilölle. Vuosien aikana Bundespolizei oli saanut paljon virallista ja epävirallista apua Eliaksen firmalta, joten heille oli osoitettu oma yhteyshenkilö, joka tiesi taustat ja osasi lähestyä asioita järjestäjä eikä byrokratialla.

Eliaksen puhuessa puhelimessa Adele otti miehen auton avaimet ja kulki ympäri pysäköintihallia painellen oven lukon avausnappia. Jossain pitäsi avaimen logosta päätellen Audin valojen vilkahtaa tai ainakin lukon kilahtaa. Halli oli hiljainen ja vain Eliaksen vaimea puhe kuului Adelen takaa. Vaikka hallissa oli matala katto, niin vaaleaveriköllä oli vaikeuksia kulkea hiljaa korkokenkien napsuessa asfalttiin eikä kaikua voinut välttää. Adele nousi luiskan seuraavaan kerrokseen. Ramppi oli kapea ja pysäköintiruudut oli sijoitettu tukipilareiden väliin kaksi tai kolme kerrallaan.

Elias sai juuri lopetettua puhelunsa, kun siviilipukuiset poliisit saapuivat paikalle. Kaksi kookasta, kuin samasta puusta veistettyä saksalaista esitteli itsensä ja kätteli Eliaksen. Elias kuvasi tapahtumien kulun samalla tavoin kuin aiemmin yhteyshenkilölleen. Eniten poliisit tuntuivat kuitenkin olevan kiinnostuneita Eliaksen Ruger Redhawkista ja sen shokkiluodeista.

Kesken keskustelun kuului toisesta kerroksesta Adelen innostunut hihkaisu. Kaunotar oli löytänyt tappajan kulkuvälineen. Mustassa Audi S4:ssa paloivat kaikki valot auton follow me -toiminnon sytyttyä. Elias lähti ramppia ylös toisen saksalaisen poliisin kanssa, kun Dieter saapui paikalle ja alkoi selvittää käytännön asioita toisen poliisin kanssa.

”Se on tuo musta Audi tuolla ihan nurkassa.” Adele osoitti urheilullista neliovisia autoa, kun Elias saapui poliisin kanssa paikalle.

Poliisi tarkisti ensin auton ulkopuolelta ja avasi sitten kuljettajan puoleisen oven. Elias avasi toisen etuoven ja istahti penkille. Auto oli siisti, liian siisti. Se oli hankittu selvästi vain tätä tehtävää varten. Keskikonsolissa oli pari huoltoaseman kuittia tankkauksista. Auton paperit kertoivat sen kuuluvan monikansallisen virvoitusjuomayhtiön leasing-kalustoon. Elias kurtisti kulmiaan. Tämä ei ollut se energiajuoma, jonka juomisesta saa siivet, mutta se oli ollut kuitenkin edustajan tarkoitus.

Poliisi tarkisti takaluukun, josta ei löytynyt varoituskolmiota, ensiapupakettia ja heijastinliivejä lukuun ottamatta mitään. Ei edes kyseisen yhtiön juomatuotteita. Elias mietti, että mies oli varautunut kaikkeen. Tappaja oli tiennyt, että Elias palaisi autolleen tähän pysäköintihalliin. Kuitenkin hän oli jättänyt kaikki rahansa ja paperinsa jonnekin muualle, ettei häntä tunnistettaisi, jos tehtävä epäonnistuisi. Mies ei kuitenkaan ehkä ollut ajatellut, että selviäisi hengissä ja jäisi kiinni. Tunnistaminen oli vain ajan kysymys. Elias ja Adele seurasivat poliisia takaisin alemmalle pysäköintitasanteelle, jossa ambulanssimiehet sitoivat vielä tajutonta hyökkääjää paareille. Dieter oli hoitanut kaikki viralliset asiat. Elias antoi Adelelle auton avaimet ja jäi vielä hyvästelemään poliisimiehet. Kun Elias jäi yksin, hän otti puhelimensa ja soitti numeroon, josta hänelle oli soitettu vain pari tuntia sitten. Toisessa päässä vastattiin heti soittoaänen hälytettyä.

”Eversti, mistä oikein on kyse? Peli on jo alkanut. Ensimmäinen tappaja epäonnistui tehtävässään. Mitä

Smaragdi on tehnyt, kun he yrittävät ensin saada hänen henkivartijansa pois päiviltä?” Eliaksen äänessä oli ärtymystä.

”Elias, olen pahoillani. En voinut arvata, että minua joku vielä tässä iässä jaksaisi tarkkailla. Heidän oli pakko tietää, että Smaragdi soittaisi minulle ja tällaisen vanhan hölmön puhelua on helppo kuunnella, kun en enää koe kuuluvani vakiokalustoon.” Langan toisessa päässä kuului Eliakselle tuttu vanhan miehen katuva ääni. Vasta iän myötä Everstille oli tullut uusia ominaisuuksia, sieltä tunteikkaammasta päästä.

”Ei siinä mitään. Hyökkääjä on taltutettu ja matkalla virkavallan hoiviin. Onko jotain muuta, mitä minun pitäisi tietää?” Elias ei halunnut keskustella puhelimessa hyökkääjään liittyvistä asioista, koska Eversti voisi vieläkin olla tarkkailun alaisena.

”Smaragdi on hyvä. Kun olette yhdessä liikkeellä, niin molempien koulutuksella ja kokemuksella olette pelilaudan vaarallisin taistelupari. Onneksi en tiedä sen enempää, etten vaaranna tehtävää. Onnea matkaan, Elias.” Vanhan miehen äänestä huokui luottamus. Samanlaisella äänellä hän oli lähettänyt Eliaksen suorittamaan tehtäviä, joista ei aina välttämättä olisi ollut paluuta. Elias hyvästeli veteraanin ja astui autoon, kun Adele pysähtyi autotallissa hänen kohdalleen. Adele ajoi mielellään ja paljon. Työsuhde-Jaguarin mittariin kertyi huomattavasti enemmän kilometrejä kuin leasing-sopimuksessa oli vuosittain sovittu.

Kaunis, mutta vaarallinen nainen pyytää Elias Harmaan apua, jotta pystyisi suorittamaan oman tehtävänsä hengissä. Neito ahdingossa uudelleen rakennetussa keskiaikaisessa linnassa saa Eliaksen ritarillisuuden heräämään. Tappajia tuntuu tulevan joka suunnalta, ja Eliaksen on pakko turvata myös oma perheensä, jotta tehtävä saataisiin suoritettua loppuun – elävänä.

Sekä saksalaisen linnan muurien sisällä että Suomen saloilla käydään kamppailua elämästä ja kuolemasta. Tapahtumat muuttavat monen henkilön elämän lopullisesti, eikä Harmaan sukukaan vältty ikäviltä uutisilta.

„Elias Harmaan tehtävänä on suojella ja turvata. Se on paljon vaikeampaa kuin tappaa ja tuhota.

Vauhdikkaita lukuhetkiä!”

Timo Kulkki, Harmaan Timantin ja Ruosteisen Rubiinin kirjoittaja

Kannet: Kimmo Matero